Solo Again, Naturally

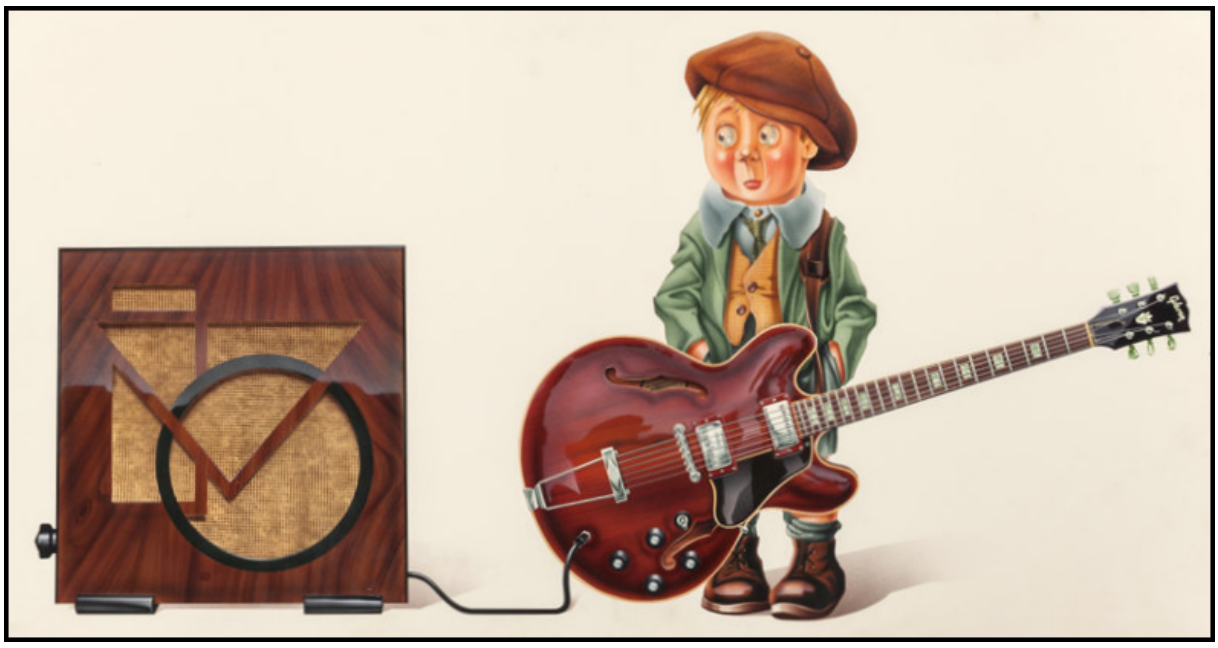

Het helemaal opnieuw optuigen van de website heeft hetzelfde effect als het opruimen van je zolder, een fase die we afgelopen zomer ook echt hebben doorlopen.

Bij zo'n actie gooi je de gordijnen en de schuifwanden open die een erfenis van vele jaren achter zich verborgen, trek je alle kisten en dozen naar voren en begin je te graven. Wat er al tien twintig jaar ligt, gaat door je handen met steeds opnieuw de vragen "waarom bewaar ik dit?", "wil ik het nog wel bewaren?" en "wat heb ik er (nog) aan?"

Op het moment dat ik mijn fysieke zolder opruimde, was DOS Amigos net op de klippen gelopen. Ik kwam toen op de bodem van een doos een bescheiden map met concertprogramma's en zelfs een paar krantenartikelen tegen. Ik heb ze weggegooid, ik ging weer solo, dus waarom zou ik ze bewaren? Ik heb zelfs mijn twee exemplaren van Het DOS Amigos Duo Boek, onze eigen compilatie die ik had gemaakt, aan een ander gitaar duo "nagelaten". Even schoon schip maken...

Dit klinkt wellicht aardig gefrustreerd. Het lijkt een beetje op alle brieven verbranden van een ex-geliefde (iets wat ik ooit weleens gedaan heb, trouwens). Toch was dat nodig, want vreemd genoeg luchtte dat op. Nou ja, zo vreemd is dat niet. De bezem erdoor halen en spinraggen wegwerken blijkt therapeutische waarde te hebben.

Trouwens, echt weg zijn de duo's niet, want ze staan als muziek op de website en als bestanden inclusief bladmuziek op mijn computer en -uit veiligheidsoverwegingen- op diverse back-up media.

De herbouw van de DOS Amigos Homepage had ook het effect van zolder opruimen. Je komt alle muziek weer tegen, speelt nog eens het een en ander af, verzucht dat het een mooie tijd was met prima arrangementen en mooie muziek -want die blijft prachtig-, baalt nog even stevig van de manier waarop het tot een einde kwam en richt je daarna op de toekomst. Precies het doel van de verbouwingsactie van deze site.

Voorlopige conclusie is dus: Solo again, naturally...

Het verschil tussen solo spelen en duo spelen werd me in ieder geval zeer duidelijk op de afgelopen Gitaarkringbijeenkomst.

Als solist -de naam zegt het al- sta je er alleen voor. Je moet jezelf dus aan je schoenveters optrekken, een computertechnoloog noemt zoiets niet zonder humor bootstrap, het zichzelf opstarten van een computer. Er is er ook maar eentje die je kunt prijzen voor een goede prestatie en afkatten voor de fouten, je raadt al wie... jezelf (gitaarspelen heeft geen scheidsrechters, dus die kun je geen veeg uit de pan geven).

Alleen spelen voor een publiek is soms eng, dat daar zitten zonder back-up. Ik was het niet meer gewend na vijftien jaar duo spelen. Je moet je heel anders instellen, je moet alleen jezelf motiveren en inspireren, en het voelt gewoon raar. Ik was dat na al die tijd eigenlijk vergeten.

Nu nam ik ook wel risico's op dat moment, waaronder uit het hoofd spelen. Bij een black-out houdt het voor een solist dus echt op. Dat wordt verder gaan (niet opnieuw beginnen) zonder voorafgaand uithuilen, want daar heeft het publiek last van.

Afgezien van het sociale effect -het is gewoon lekker om met zijn allen (van twee tot x musici) een mooie prestatie neer te zetten als team-, geeft ensemblespel wat zekerheden die je als solist mist.

Een daarvan is rugdekking. Het gevoel dat je zelfs als er hier en daar wat mis gaat gewoon door kunt spelen. Met als keerzijde van de medaille, dat je ook weleens onopvallend wat slordig kunt zijn in de luwte van het spel van de ander(en). Zoiets krijg je als solist direct op je brood.

Op diezelfde Gitaarkringbijeenkomst bleek dat ook: ik speelde wat duo materiaal met mijn leraar Robert, en dat voelde heel wat relaxter aan. Zo relaxt, dat het improviseren op wat populaire Latin thema's bijna vanzelf ging en het zelfs met gaatjes in de solo bleef klinken.

Hoe dan ook, ik ga toch weer aan mijn solistenvaardigheden werken. Opnames maken is een heel goede oefening daarvoor. Wat overigens niet wil zeggen dat ik als de kans zich voordoet niet wederom een duo zou beginnen. ;-) Of ik tref iemand die mij wel ziet zitten!